

Den vackra scenen

Den vackra scenen

Regnet piskade den öde skolgårdens asfalt. Stora tunga moln låg som en hotfull tjock matta över himlen så långt man kunde se. Innanför skolans entrédörr var det lika öde som på skolgården, den långa huvudkorridoren kantad av slitna skåp påminde om en tom och stilla motorväg som nu låg och sov efter bilarnas rus. Korridoren var folktom sånär som på en person. I ljudet av det allttjämt smattrande regnet på takfönstren, hade en ensam person satt sig tillrätta på en bänk och stirrade stilla ut i skolan. De långa smala benen var korslagda och fötterna med de slitna skorna bekvämt placerade på bordet framför. Den unge mannens position gav intrycket av att han hade väntat just så här mycket länge. Han drog sin hand genom det mörka håret i en utmattad gest för att sedan knyta den med den andra och åter placera dem på magen. Tystnaden och det smattrande skyfallet verkade göra mannens väntan lugn och tålmodig, snarare än otålig trots den uppenbarligen utdragna tiden.

Länge satt han där med blicken runtseglandes i korridoren, som om han lyssnade efter ett ljud han väntade sig att höra. Ändå gav inte ynglingen något tecken på nervositet. Då och då ändrade han lite på sin ställning för att göra det en smula bekvämare för sig, för att sedan ändra sig och byta.

Plötsligt öppnas entrédörren häftigt, lite av den dånande stämningen utomhus rinner in och en flicka kommer hastigt inskyndandes mellan skåpen. Vem som helst kan se att denne har vart ute i det hårda vädret. Hennes kläder dryper av vatten och den gröna baskern är farligt nära att ramla av. Hon slänger den svängande halsduken ett extra varv runt halsen och skyndar förbi.

Hon hinner inte ens se figuren vid bänken. Nu fylls korridoren istället av dramatik och rörelse, skolan som nyss var så tyst och full av detaljer förvandlas nu bara till en scen med människorna i fokus.

Den unge mannen reser sig upp, hans ansikte formar ett målmedvetet uttryck samtidigt som han stegar mot flickan som nu hunnit in framför honom.

”Jag är här nu” tar han till orda strax bakom henne då han hinner ifatt. Den andre stannar plötsligt som fryst. Hon vänder sig inte om, tystnaden och regnets trummande intar åter korridoren. Det enda som hörs är flickans andfådda andetag. Längre står de så, tysta. Till slut vänder sig hon om, hjärtan slår snabbt och hårt, hon ser ut som om hon vill le men fångas i hans vackra tysta ögon. En sekund är en evighet en evighet är en sekund, plötsligt omfamnar dom varandra häftigt, gungar stilla i varandras armar en stund. Tårar rinner och förenas med regndroppar längsmed kinden, tysta snyftningar. Efter en stund tittar hon upp på honom. ”Jag är också här nu” viskar hon med ett litet leende i hans öra.